

สัมพุทธโร ทิปะทังเสฏฐโฐ	บทชัตตปิฏฐานสูตร
เอกายะนัง มัคคัง นามะ	มะหาการุณโก มุณี
กิลิฏฐะจิตตะสัตตานัง	เวเนยยานัง อะเทสะยิ
โสگانัง ปะริเทวานัง	จิตตักเลสะวิสุทธิยา
ทุกขานัง โทมะนัสสานัง	อะตักกะมาเย สัพพะโส
ญายัสเสวาธิคะมาเย	อตัถังคะมาเย อัญญิตัง
สะติปิฏฐานะนาเมนะ	นิพพานัสสาภิปัตติยา
จิตตักเลสะวิสุทธิธัตถัง	วิสสุตัง วิระ สาสะเน
	ตัง มัคคันตัม ภาณามะ เส ฯ

สติปิฏฐานสูตร

(ผู้สวดถึงสติปิฏฐานสูตร ที่ยังเศร้าโศก ก็ล่วงความเศร้าโศกได้ หหมดทุกข์ เข้าใจความเป็นจริงของตนเอง)

อตัถิ โข เตนะ ภาคะวะตา ขานะตา ปัสสะตา อะระหะตา สัมมาสัมพุทธะนะ เอกายะโน อะยัง มัคโค สัมมะทักขาโต สัตตานัง วิสุทธิยา โสกะปะริเทวานัง สะมะตักกะมาเย ทุกขะโทมะนัสสานัง อตัถังคะมาเย ญายัสสะ อะธิคะมาเย นิพพานัสสะ สัจฉิกิริยาเย ฯ ยะทิทัง จัตตาโณ สะติปิฏฐานา ฯ กะตะเม จัตตาโร ฯ

อิระ ภิกขุ กายะ กายานุปัสสี วิหะระติ อาตาปี สัมปะชาโน สะติมา วิเนยยะ โลเก อะภิกขมา โทมะนัสสัง ฯ เวทะนาสุ เวทะนานุปัสสี วิหะระติ อาตาปี สัมปะชาโน สะติมา วิเนยยะ โลเก อะภิกขมาโทมะนัสสัง ฯ จิตเต จิตตานุปัสสี วิหะระติ อาตาปี สัมปะชาโน สะติมา วิเนยยะ โลเก อะภิกขมาโทมะนัสสัง ฯ รัมเมสุ รัมมานุปัสสี วิหะระติ อาตาปี สัมปะชาโน สะติมา วิเนยยะ โลเก อะภิกขมาโทมะนัสสัง ฯ

กะถัญจะ ภิกขุ กายะ กายานุปัสสี วิหะระติ ฯ อิระ ภิกขุ อัชฉัตตัง วา กายะ กายานุปัสสี วิหะระติ พะทิตธา วา กายะ กายานุปัสสี วิหะระติ ฯ อัชฉัตตะพะทิตธา วา กายะ กายานุปัสสี วิหะระติ สะมุททะยะรัมมานุปัสสี วา กายัสสัมมิง วิหะระติ ะยะรัมมานุปัสสี วา กายัสสัมมิง วิหะระติ สะมุททะยะ ะยะรัมมานุปัสสี วา กายัสสัมมิง วิหะระติ อตัถิ กาโยติ วา ปะนัสสะ สะติ ปัจจุปฏฐิตา โหติ ยาวะทวะ ญาณะมัตตายะ ปะภุสสะติมัตตายะ อะนิสสิโต จะ วิหะระติ นะ จะ ภิกขุจิ โลเก อูปาทิยะติ เอวัง โข ภิกขุ กายะ กายานุปัสสี วิหะระติ ฯ

กะถัญจะ ภิกขุ เวทะนาสุ เวทะนานุปัสสี วิหะระติ ฯ อิระ ภิกขุ อัชฉัตตัง วา เวทะนาสุ เวทะนานุปัสสี วิหะระติ พะทิตธา วา เวทะนาสุ เวทะนานุปัสสี วิหะระติ อัชฉัตตะพะทิตธา วา เวทะนาสุ เวทะนานุปัสสี วิหะระติ สะมุททะยะรัมมานุปัสสี วา เวทะนาสุ วิหะระติ ะยะรัมมานุปัสสี วา เวทะนาสุ วิหะระติ สะมุททะยะ ะยะรัมมานุปัสสี วา เวทะนาสุ วิหะระติ ฯ อตัถิ เวทะนาติ วา ปะนัสสะ สะติ ปัจจุปฏฐิตา โหติ ยาวะทวะ ญาณะมัตตายะ ปะภุสสะติมัตตายะ ฯ อะนิสสิโต จะ วิหะระติ นะ จะ ภิกขุจิ โลเก อูปาทิยะติ ฯ เอวัง โข ภิกขุ เวทะนาสุ เวทะนานุปัสสี วิหะระติ

กะถัญจะ ภิกขุ จิตเต จิตตานุปัสสี วิหะระติ ฯ อิระ ภิกขุ อัชฉัตตัง วา จิตเต จิตตานุปัสสี วิหะระติ พะทิตธา วา จิตเต จิตตานุปัสสี วิหะระติ อัชฉัตตะพะทิตธา วา จิตเต จิตตานุปัสสี วิหะระติ สะมุททะยะรัมมานุปัสสี วา จิตตัสสัมมิง วิหะระติ ะยะรัมมานุปัสสี วา จิตตัสสัมมิง วิหะระติ สะมุททะยะ

วะยะธัมมานุปัสสี วา จิตตัสมิง วิหะระติ อตถิ จิตตันติ วา ปะนัสสะ สะติ ปัจจุปปุฏฐิตา โหติ ยาวะ
เทวะ ญาณะมัตตายะ ปะฏิสสะตัมมัตตายะ อะนิสสิโต จะ วิหะระติ นะ จะ กิญจิ โลเก อุปาทियะติฯ
เอวัง โข ภิกขุ จิตเต จิตตานุปัสสี วิหะระติ ฯ

กะถัญจะ ภิกขุ ธัมเมสุ ธัมมานุปัสสี วิหะระติ ฯ อิธะ ภิกขุ อชฌัตตัง วา ธัมเมสุ ธัมมา
นุปัสสี วิหะระติ พะทิตธา วา ธัมเมสุ ธัมมานุปัสสี วิหะระติ อชฌัตตะพะทิตธา วา ธัมเมสุ ธัมมา
นุปัสสี วิหะระติ ฯ สมะทะยะธัมมานุปัสสี วา ธัมเมสุ วิหะระติ วะยะธัมมานุปัสสี วา ธัมเมสุ วิหะระติ
สมะทะยะวะธัมมานุปัสสี วา ธัมเมสุ วิหะระติ อตถิ ธัมมาติ วา ปะนัสสะ สะติ ปัจจุปปุฏฐิตา โหติ ยา
วะเทวะ ญาณะมัตตายะ ปะฏิสสะตัมมัตตายะ ฯ อะนิสสิโต จะ วิหะระติ นะ จะ กิญจิ โลเก
อุปาทियะติ ฯ เอวัง โข ภิกขุ ธัมเมสุ ธัมมานุปัสสี วิหะระติ ฯ

อะยัง โข เตนะ ณะคะวะตา ชานะตา ปัสสะตา อะระหะตา สัมมาสัมพุทเธนะ เอกายะโน มัค
โค สัมมะทักขาโต สัตตานิัง วิสุทเธยา โสกะปะริเทวานัง สะมะติกะมาเยะ ทุกะชะโทมะนัสสานัง อตถัง
คะมาเยะ ญาอัถสะ อะธิกะมาเยะ นิพพานัสสะ สัจฉิกิริยาเยะ ยะทิทัง จัตตาริ สะติปปุฏฐานาติ ฯ

เอกายะนัง ชาติชะยันตะทัสสี

มัคคัง ปะชานาติ หิตานุกัมปี

เอเตนะ มัคเคนะ ตะริงสุ ปุพเพ

ตะริสสะเร เจวะ ตะรันติ โจขันติ ฯ

คำแปล มีอยู่แล ทางนี้เป็นทางสายเดียว เพื่อความบริสุทธิ์ของเหล่าสัตว์ เพื่อล่วงโศกะและปริเทวะ
เพื่อดับทุกข์และโทมนัส เพื่อบรรลุนิพพาน เพื่อให้แจ้งนิพพาน ที่พระผู้มีพระภาคผู้ทรงรู้ทรงเห็นเป็นพระ
อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ชอบแล้ว ทางนี้ คือ สติปัฏฐาน ๔ ประการ

สติปัฏฐาน ๔ ประการ อะไรบ้าง

คือ ภิกษุในธรรมวินัยนี้ พิจารณาเห็นกายในกายอยู่ มีความเพียร มีสัมปชัญญะ มีสติ กำจัดอภิชฌา
และโทมนัสในโลกได้ พิจารณาเห็นเวทนาในเวทนาทั้งหลายอยู่ มีความเพียร มีสัมปชัญญะ มีสติ กำจัดอภิชฌา
และโทมนัสในโลกได้ พิจารณาเห็นจิตในจิตอยู่ มีความเพียร มีสัมปชัญญะ มีสติ กำจัดอภิชฌาและโทมนัสใน
โลกได้ พิจารณาเห็นธรรมในธรรมทั้งหลายอยู่ มีความเพียร มีสัมปชัญญะ มีสติ กำจัดอภิชฌาและโทมนัสใน
โลกได้

ภิกษุพิจารณาเห็นกายในกายอยู่ อย่างไร คือ ภิกษุในพระธรรมวินัยนี้ พิจารณาเห็นกายในกายภายใน
อยู่ พิจารณาเห็นกายในกายภายนอกอยู่ หรือพิจารณาเห็นกายในกายทั้งภายในทั้งภายนอกอยู่ พิจารณาเห็น
ธรรมเป็นเหตุเกิดในกายอยู่ พิจารณาเห็นธรรมเป็นเหตุดับในกายอยู่ หรือพิจารณาเห็นทั้งธรรมเป็นเหตุเกิดทั้ง
ธรรมเป็นเหตุดับในกายอยู่ หรือว่า ภิกษุนั้นมีสติปรากฏอยู่เฉพาะหน้าว่า กายมีอยู่ ก็เพียงเพื่ออาศัยเจริญ
ญาณ เจริญสติเท่านั้น ไม่อาศัยค้นหาและทิวฐิ อยู่ และไม่ยึดมั่นถือมั่น อะไร ๆ ในโลก ภิกษุทั้งหลาย ภิกษุ
พิจารณาเห็นกายในกายอยู่ อย่างนี้แล

ภิกษุพิจารณาเห็นเวทนาในเวทนาทั้งหลายอยู่ อย่างไร คือ ภิกษุในธรรมวินัยนี้ พิจารณาเห็นเวทนาใน
เวทนาทั้งหลายภายในอยู่ พิจารณาเห็นเวทนาในเวทนาทั้งหลายภายนอกอยู่ หรือพิจารณาเห็นเวทนาในเวทนา
ทั้งหลายทั้งภายในทั้งภายนอกอยู่ พิจารณาเห็นธรรมเป็นเหตุเกิดในเวทนาทั้งหลายอยู่ พิจารณาเห็นธรรมเป็น
เหตุดับในเวทนาทั้งหลายอยู่ หรือพิจารณาเห็นทั้งธรรมเป็นเหตุเกิดทั้งธรรมเป็นเหตุดับในเวทนาทั้งหลายอยู่
หรือว่า ภิกษุนั้นมีสติปรากฏอยู่เฉพาะหน้าว่า เวทนามีอยู่ ก็เพียงเพื่ออาศัยเจริญญาณ เจริญสติเท่านั้น ไม่
อาศัยค้นหาและทิวฐิอยู่ และไม่ยึดมั่นถือมั่น อะไร ๆ ในโลก ภิกษุทั้งหลาย ภิกษุพิจารณาเห็นเวทนาในเวทนา
ทั้งหลายอยู่ อย่างนี้แล

ภิกษุพิจารณาเห็นจิตในจิตอยู่ อย่างไร คือ ภิกษุในธรรมวินัยนี้พิจารณาเห็นจิตในจิตภายในอยู่ พิจารณาเห็นจิตในจิต ภายนอกอยู่ หรือพิจารณาเห็นจิตในจิตทั้งภายในทั้งภายนอกอยู่ พิจารณาเห็นธรรมเป็นเหตุเกิดในจิตอยู่ พิจารณาเห็นธรรมเป็นเหตุดับในจิตอยู่ หรือพิจารณาเห็น ทั้งธรรมเป็นเหตุเกิดทั้งธรรมเป็นเหตุดับในจิตอยู่ หรือว่า ภิกษุนั้นมีสติปรากฏอยู่เฉพาะหน้าว่า จิตมีอยู่ ก็เพียงเพื่ออาศัย เจริญญาณ เจริญสติเท่านั้น ไม่อาศัยค้นหาและทวิภูมิจิตอยู่ และไม่ยึดมั่นถือมั่น อะไร ๆ ในโลก ภิกษุทั้งหลาย ภิกษุพิจารณาเห็นจิตในจิตอยู่ อย่างนี้แล

ภิกษุพิจารณาเห็นธรรมในธรรมทั้งหลายอยู่ อย่างไร คือ ภิกษุในธรรมวินัยนี้ พิจารณาเห็นธรรมในธรรมทั้งหลายภายในอยู่ พิจารณาเห็นธรรมในธรรมทั้งหลายภายนอกอยู่ หรือพิจารณาเห็นธรรมในธรรมทั้งหลาย ทั้งภายในทั้งภายนอกอยู่ พิจารณาเห็นธรรมเป็นเหตุเกิดในธรรมทั้งหลายอยู่ พิจารณาเห็นธรรมเป็นเหตุดับในธรรมทั้งหลายอยู่ หรือพิจารณาเห็นทั้งธรรมเป็นเหตุเกิดทั้งธรรมเป็นเหตุดับในธรรมทั้งหลายอยู่ หรือว่า ภิกษุนั้นมีสติปรากฏอยู่เฉพาะหน้าว่า ธรรมมีอยู่ ก็เพียงเพื่ออาศัยเจริญญาณ เจริญสติเท่านั้น ไม่อาศัยค้นหาและทวิภูมิจิตอยู่ และไม่ยึดมั่นถือมั่น อะไร ๆ ในโลก ภิกษุทั้งหลาย ภิกษุพิจารณาเห็นธรรมในธรรมทั้งหลายอยู่ อย่างนี้แล

นี้แล เป็นทางสายเดียว เพื่อความบริสุทธิ์ของเหล่าสัตว์ เพื่อล่วงโสกะและปริเทวะ เพื่อดับทุกข์และโทมนัส เพื่อบรรลุมรรคธรรม เพื่อทำให้แจ้งนิพพาน ที่พระผู้มีพระภาคผู้ทรงรู้ทรงเห็นเป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ชอบแล้ว คือ สติปัฏฐาน ๔ ประการ

พระผู้มีพระภาคผู้ทรงแสดงที่สุดแห่งความสิ้นความเกิด ผู้ทรงหวังความเกื้อกูล ทรงรู้ชัดถึงทางสายเดียว ด้วยทางสายเดียวที่กล่าวมานี้ ชนทั้งหลาย ข้ามพ้นโอฆะได้แล้ว กำลังข้ามพ้น และจักข้ามพ้นโอฆะได้ในโอกาสต่อไป